

ஸ்ரீராமாநுஜன் 20

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை அணர்ந்த
மாதந்தேதாயும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[உதாரணம்: எந்தெந்த சிவகாமன் எழுந்த, அந்த சிவகாமன்]

சுருதிமன் :

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிஷ்டை பயங்கரம் அண்ணங்கரசாசாரியர்.

10-5-1950 வித்ரத்திக்கு சித்திரை ம^ந

ஸ்ரீ ராமா நுஜி வைபவம்.

இந்திய அரசு இம் சான்றிதழைக் கருவியாகக் கொள்ளும்.

ஆதலால் திருவாய்வில் ஆராயித் துணிகளில் பெரிய திருமணம்⁹ பெண்ணு
மாதிரியர் திருமணம் திருப்புகியிலே திருமணம்¹⁰ மூலம் பாண்டி¹¹ கைக்கரிகு¹² செய்து
கொண்டு வாழ்த்து வருகின்றார். அவருடன் செந்த பெண்பிள்ளைகள் இருவர், அவர்களுள்
ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியா¹³ சொன்சிற முத்தவன் ஸ்ரீ பெரும்பூதா¹⁴ சில் ஆண்கள் கேசவப் பெருமானுக்கு
வாழ்க்கைப்பாட்டருந்தான். பெரிய பிராட்டியா சொன்சிற இளையவன் மழலை மங்கலத்தில் கயல
வயல் பட்டவன் திருமணம் புணர்ந்தான். இவ்விருவரும் தந்தம் புக்குக்களிலே வாழ்க்கா¹⁵
சில் ஆதிசேஷன் இவ்விருந்தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாக்குவதற்கு¹⁶ இ¹⁷
வருவதற்கிலே அவதரிக்கவியன் ஸ்ரீ பெரும்பூதா¹⁸ சில் ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியா¹⁹ மூலம் திருமருவு
கருவிலே புருந்து * கலியுகமென்கெ²⁰ கண்டு கொண்டின் என்ற ஆழ்வார் பாசாத்தை ஸார்த்தக
மாக்குமான் சித்திகளில் செய்ய திருவாதிசை கண்ணுளில் திருவவதரித்தான். * அதுசமயச்
சொடியதனை மடியாந்தவும், அடர்ந்துவரும் சூதிட்டகை²¹ அறத்துறக்கவும், சொறுகலிவைச் சிறி
துமதத் திர்த்துவிடவும், தென்னாக்கச் செல்லம் முத்தம் திருத்தி வைக்கவும், மறைமுகனில்
பொருளணித்தும் வாய் பொழியவும், மாறணசைசெய்த தமிற் மறை ல்ளர்க்கவும் அழகாரு
மனந்தாழ்வான் அறவிருதற் பெரும்பூதா²² சில் இவ்வினே வழ்பாருமாய் வுதித்தருளின கண்ணு
வாலது * ஆழ்வார்கன் தரங்கனவதரித்த காட்களிலும் வாழ்வானகன் கமக்கென்று காற்றிசை
வும் கொண்டாட சிந்தது. இத்திரு கண்ணுளின் கிறப்பை பணவான் மாமூணிகள் ஒரு சீரிய
செய்யுளினல் கொள்கிட்டருளியுள்வார் ; அதாவது—

²¹ சங்கர பரகரதாச நம்பாட்டப்பரபாகர் தங்கள் முதல்

சாய்வநலாதிபர் மாய்குலசென்று சுதுமனது வாழ்த்திடுவான்
 வெங்கலிபித்தினி விது கவக்கினை பென்று மிகத் தனக்கள்

மேதிலி கஞ்சகையாறு மெனத்துப் கிட்டு வினங்கிய கான்
 மங்கையாழி பார்க்குச முன்னவர் வாழ்வு முனித்திடு கான்
 மன்னிய தென்னாங்காபுரி மாமலை மந்து முடிந்திடு கான்
 செங்கயல் வாகிகன் சூழ்வயல் காணுஞ்சிறந்த பெரும்பூதார்ச்
 மொனிரை வாழ்வார் வந்தருளிய கான் திருவா திரை காணே." — ததாம்.

அமதாராழ்வார் சித்தனம்.

இங்ஙனம் தோன்றிய பொருளியப் ஆதிசேஷனுடைய அபரவதாரமென்றும் பஞ்சா
 யுதாழ்வார்களின் பாசுரார்ப்பாவமென்றும் விஷயத்தினையுடைய தோற்றமென்றும் இப்படி
 பலவாறுகப் பெரிபொருள் பயிப்பர். நூற்றத்தாதிதில் "அடைபார் கமலத்தவர் மகள் கேள்
 வன் கையாழி வென்னும் படைபொருள் காந்தகமும் படத்தண்டும் ஒன் சார்க்கு கின்றுப் புடை
 யார் புரிசங்குழமித்தப் பூதலக் காப்பதற் கென்றிடையே பிரபாணச முனிபா யினகிச்சித்தே"
 என்னும் பாசுரத்தினும், "பாதயர் கிமிதவா" — வஞ்சுதே பஞ்சபிரபுதைர் முபா
 ரே, என்ற பதிராஜஸப்தநி ஸுத்தியினும் மொழி பஞ்சாபுதாழ்வார்களின் திருவாவதார
 மென்னும் கிஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. "கிஷயத்தினையே யநிபதிப்பூத" என்கிற
 பதிராஜ ஸப்தநி ஸுத்தியொன்றில் கிஷயத்தினையாவதாரமென்னும் கிஷயம் கூறப்பட்டு
 உள்ளது. திருவா வந்தாழ்வாறுடைய திருவாவதார மென்னும் கிஷயத்
 தைப் பற்பல ஆகிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். மொழியின் அந்தரங்க கிஷயங்களில் ஒருவ
 ரான திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய வேங்கடாசன இந்நிறைமொழி என்னும்
 நிவந்தார்த்தத்தில் திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீராமாதுஜாகத் திருவாவதாரித்தானென்பதை
 மிக விரிவாக அருளிப்பள்ளார். "ஸ்ரீமத்தாம் பூதபுரமம் அநிதாணிதலம் சேஷ ஆலிப்புவ
 இவ்வாறிகள் காங்க, எம்பெருமான் தனது அந்தாணிச் சேயகனும் படுக்கையுடைய திருவன
 ந்தாழ்வானை கோக்கி வினாவுகத்திச்சென்று பிறந்து எவ்வுரிவையும் ஸம்மாதிக்கக் கடவை
 என்று சிவமித்தருள, அந்த சிவமனத்தாகத் திரமெற்கொண்ட ஆதிசேஷன் கித்திரைமாதத்
 திருவா திரையான் ஸ்ரீசேஷனொமையாழிகளுக்கும் புதல்வராகப் பிறந்தானென்பது அவ்விட
 தது ஸ்ரீவாக்கத்தின்கண் பொருள். இப்படியே மற்றொரு கிஷயமான வங்க கம்பியருளிச்செய்த
 ச்லோகருபமான பதிராஜவைபவ காந்தத்தில் "சேஷாம்சக: கேசவ யஸுவுதேஸ்யம்" என்றார்
 னது. வேறாத தத்துவப்பொருள்களை விடையுடையதற்காகவும் துர்மதங்களைத் தொலைப்பதற்
 காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சபூதராய்த் தேஜோகிதியான ஒரு மஹான் கேசவ
 ஸோமபாழிகளின் நெயிவாமிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த ச்லோகத்தின்பொருள்.
 இவ்விஷயம்கண் தாம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமாதுஜ அந்தபிரத்தா சதகாம மந்தோத்
 தத்தில் "பெளத்தத்தலந்த ஸுதஸ்ஸாம்சக: சேஷபுரத்தர்சக: " என்பது இருபத்துமூன்றாம்
 ச்லோகம். எம்பெருமானுருடைய பூர்வகடாசல் பாத பூதராய் அவர் திறத்துத் தேவமந்த
 ரியாதே வீடுபட்டிருந்த மஹாபாசுரூரான கருடவாதுக பண்டிதர் பணித்த தீவ்யஸூரிச்சரித
 மென்னும் மஹா காப்பத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாதுஜவைபவம் சொல்லு
 மிடத்து" பெண்புங்கம் வபுரபஹுய சேவபொக் பத்ருபம் த்ரிபுவாவந்திதம் ஐகாம" [திருவனந்
 தாழ்வான் தனது உரவுடைய கிட்டொழிந்து இராமாதச முனிபாச் திருவுருவத்தை
 பாடைந்தான்] என்றும், மேலே பாசுவாய்காசனை கோக்கி பாத்ரமாதசுஸ்ஸா" கூறினதைக்
 கூறுமிடத்து "உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் வேக ஸம்மாசுணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்
 வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவ தரித்தவருமான [ராமாதசு என்கிற] இந்த மஹானி
 டத்தில் கான் அஞ்சுகின்றேன்" என்றும் சொல்லப்பட்டது. தேசிகருடைய திருவடியான
 பாத்ரமாதர்ச மொழிபணித்த தீவ்யஸூரி மந்தோத்தரத்தில் "சுதரார்த்தா ஸம்பவம் கிஷ்டே:

தர்சனத்தாபிகொதலும்கம், துன்மரமண்டலே சேஷமுத்திம் ராமாநுஜம் பஜே[எம்பெரு
மாநுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரை மாதத் திருவாதிரையில் தொண்டை
காட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷமுத்தியாகிய ஸ்ரீராமாநுஜரைத் தொழுதிறேன்] என்று
சொல்லிற்று. இராமாநுஜ நூற்றத்தாதிடில் * ஸ்லோக பரமபிரகாசமாநுசன் * என்ற எண்பதாம்
பாகரத்திட்டுப் பாக்கியானத்தில் * அகந்த: பாதமம் ரூபம் ஷக்ஷமணஸ்து தத:பரம், பஸ்பதாஸ
ந்ருதீயஸ்து கலேவ ராமாநுச: ஸ்ம்ருத: * என்கிற ஆர்ஷம் உதாஹருதமாகக்
காண்கிறது.

இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் ஸ்வாமியை ஆதிசேஷாயதாரமாக அருளிச்செய்திருக்க,
நூற்றத்தாதிடிலும் பதிராஜனப்பதிடிலும் பஞ்சாயதாயதாரம் கிஷ்வக்ஷோவதாரம் என்றிப்
படி அருளிச்செய்தது ஏன்? என்று சங்கை தோன்றும். இதற்குப் பெரியார் பகரும்
ஸமாதானமாவது—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்திர நூல் என்பது வேறு. சரித்திர
நூல்களில் அவதாரரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும். ஸ்தோத்திர நூல்களிலோ
வெள்ளில் கவிதையில் புத்திசாலக்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ஆசிரியரின் பரபாவ விசேஷங்
களுக்கு ஏற்றபடியும் பவவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால்
அறுதியிடப்படுகிற அவதார ரஹஸ்யத்தையுட்கண் ஸ்தோத்திர நூல்களிலுள்ள உத்திகள்
உபயோத்திக்கமட்டாவென்று.

நாமகாணமும் காலந்தரங்காஸமும் க்ருதஸ்தாச்சரமப்ரவேசமும்

ஆஸாமி கோவம்பெருமான் இங்ஙனே தமக்குத் தோன்றிய திருக்குமாரர்க்கு
யதானிதி நூதகர்யம் செய்தருளினார். இச்செய்தியைப் பெரியதிருமணிகம்பி மேட்டருளிப்
பாமஸந்தோஷத்துடனே திருமணியில் கின்றும் ஸ்ரீ பெருமப்பூதாரோ நெழுந்தருளி ஸர்வ
ஸக்ஷணஸம்பர்க்கமான திவ்யசிகரின் முகவொளியைக் காண்டு விவர்த உன்னம் பூரித்துப்
பன்னிரண்டாம்ளையில் ' ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—இளைப்பாழ்வான் ' என்று நாமகாணம் செய்
தருளினார். மற்றும் அக்ஷராசன சௌவோபபரதி ஸம்ஸ்காரங்களுமெல்லாம் கால
காலங்களிலே நடைபெற்று "சொல்லார் நயிவொரு மூன்றாம் கருதிகள் காண்கும் எல்லா
யிலலா ஶதகெறியாவுக்தெரித்தவன்' என்று அமுதஞர் நூற்றத்தாதிடிலுருளிக் செய்திராபடியே
ஸாங்கோபாங்க ஸகல கித்யாபாங்கதாசய் பரப்பத காலத்திலே க்ருதஸ்தாச்சரமத்தையும்
ஸ்ரீகரித்து பெருமான்கோவிலுக்கருகான திருப்புத்தூழியிலே பாசவங்காச ஸௌபாணோரு
ளகதண்ட. ஸம்ஸ்காலி பூர்வபாடி வேதார்த கார்த பரவாணம் செய்துபொருளினுனென்று
மேட்டு இளைப்பாழ்வார் தாமும் அங்கே பெழுந்தருளி அவன்பக்கல் சரோதாவாய் அக்ஷரிக்
திருத்தார்.

கோலித்தபட்டதுடைய வரலாறு

இப்படி பாசவங்காசரித்தில் ஸ்வாமி ஸ்தோத்தர்சவணம் செய்துகொண்டிருக்
கையில் மழலைமங்கலத்திலிருந்து ஸ்ரீகோலித்த பட்டகொன்கிற ஆசிரியரும் ஸஹாந்நாயகியாக
ஸ்வாமியோடே வந்து சேர்ந்தார். இவரே எம்பர் என்று பரவித்திபெற்றவர். ஸ்வாமி
யின் மாதுலாண திருமணிகம்பிக்கு இரண்டு ஸ்தோதாரிகளென்றும் ஒரு ஸ்தோதாரி மதுர
மணிகமென்னும் அக்ஷராரத்தில் வாழ்க்கைப்பாட்டிருந்தானென்றும் கிழ்சொன்னோம். ஶத
மாதத்துப் புனர்வஸு நசுத்திரத்தில் இப்பிராட்டிலிற் புதன்வசே எப்பாொன்கிற
கோலித்தபட்டர். இவர் பரப்பகாலங்களிலே உபவாசதி ஸம்ஸ்காரங்கள் பெற்று வேத
ஸ்தோதங்களை யதிகரித்து மஹானித்வானுவிருத்தார். ஸ்வாமிக்குச் சிறியநாயார் திருக்

ருமாரரானவியர், திருப்புகழில் நனையனார் பாடப்பட்டதாகி, த்தில் வேதாந்தமதிகரிக்கொ
ரென்று கெட்டுத் தாமதமாகி அதிகரிக்க கிஞ்சிது அக்கிடம் வந்து சேர்ந்தாராயிற்று.

பாதிபங்காசர் அபார்த்தங்கள் கூறுதல்

யாதலாய்க்காச் சூரியன் திவ்யதரிசனாயினே வேதாந்த வாக்விவரங்களைச் சிறப்பிப்பதில் பொருந்திய பொருள்களைப் பாவனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவற்றைத் தேடித் தப்பிவந்து ஸ்வாமியும் மகாத்மாப் பொதுக் முடியாததாயிருக்கும். 'பொருத்தும் பொருள் இதுவன்றி' என்ற தாய் எடுத்துரைப்பதுண்டு. அப்போது நாம் வாக்விவரம் பண்ணிவிடப்போகலாம். துன்புறுத்தல்களில் துன்பம் உண்டாகியமையினால் என்னிற சித்திகளாகியதற்கும் பொருள்களாகியதற் பாதவர் "குறங்கின் பிருத்தம்போல் சிலந்த கண்கள்" என்ற இவ்வாறு பொருள்கள் சொல்ல, அது கேட்டுச் சிறிதும் பொதுக் கிவ்வாத ஸ்வாமி மிக ஆவனமாய் கண்ணிர் பெருகிவந்து "உய்யாஸ மென்பதற்கு இப் படியோ பொருள் உதவது? கம்மோர்ப்பன்னமுதபூத-னம் குத்தாஸ-ரவிகா கிவ்வாத மானதொர் செத்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்கள் பாடத்தலன் என்றன்குபொருள்" என்று ஸ்ரீபுத்திரிகளை மிகவாகக்கூறி உபாதிக்க, அதுகேட்ட யாதவர் மிகச்சிதைத்து 'காம் சொன்னபடியே கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமானால் வாசித்திருக்கும்; இவ்வாறு கிட்டுப்போம்' என்ன, ஸ்வாமியும் சிவந்த கண்கள் கிவ்விரிந்தார்.

ஸ்வாமிநை மாய்க்கும் விசுவபார்த்தல்

இப்படியிருக்கையில் அந்த பாதலப்பாசாளுக்கு ஒர் எண்ணம் தோன்றியது. அந்நா ளது—இந்த சாமாநுதன் விவஷணமாய் மேதைபுன் அப்பாத்தருசமாய் பாதலபுன் பொலிய லின்றான்; இவனுன் அத்தையந் தச்சம் குன்றும்பொதும்; ஆகவே இவன் முடியும் விசகு செல்வது என்று—என்று. இதைப்பற்றிப் பாலாது ஆகோசிக்கையில், இவ்விவையாழ்வாரைக் கங்கையில் மணிகர்ணிகையிலே தன்னி ம்ருக்புலகமக்குகிதே பாதலமற்ற பாலியென்று அதுநி லிட்டு, ஒரு நாள் சாமாநுதரை வரவைத்து 'நீர் இவ்வாயல் எங்களுக்கு ஆற்றவொ ண்ணுநா யிருந்தது; முன் போல வந்திருந்து மனமொத்து வசித்து கார்த்தத்தை அவிச்சிப்பமாய் நடந் திப்போரும்' என்று வறுபாயமாய்ச் சொல்லி ஸ்வகோஷடியிலே சேரவிட்டுக் கொண்டு மூட ப்ரவாகம் நடத்தினந்தார் பாதலர். வந்தெனவே நாம் எண்ணியிருந்தபடி, திறைமேற்றிக் கொள்ளுவதற்காக ஒருவர் கோஷடியிலே கங்கையாத்தினைப் புறப்பட்டடை ப்ரஸ்தாவித்து ஸ்வாயியுட்பட ஸ்வஸுமிசைந்தவாதே ஸபரிசாராய்ப் புறப்பட்டார் பாதலர். இவையாழ் வாரும் கோலித்தபட்டரும் கூடவே செல்லாநின்றார்கள். கடுகவே வாத்திரை நடமாதிற்றை கின் வித்திய ப்ரதேசத்திலே போய்ப்பொது சில இக்கிதக்கனாவே இந்த வாத்திரையின் சிமித்த மின்னதென்றணர்ந்த கோலித்த பட்டர் ஓரீடத்திலே இவையாழ்வாரும் நாமுமாய்ப் பின்தங்கி நின்ற செப்திவை சந்நஸ்யமாய் ஸ்வாயிக்குத் தெரிவித்து அகன்று கொம்படி ஸாஸிப்பிக்க ஸ்வாயியும் அங்கு நின்றும் அப்போதே தனியே மீண்டெழுந்தருளினார், [பாதலப்பாசாச் செப்திவைப் பிறகு சொல்வோம்.]

ஸ்வாமி துரோஷலோகச்சிப்பந்தி சோதல்

சிவனாலும் சிவனுடையான் சின் காட்டிலே பிவித்துநிதும்பின ஸ்காபி அன்புநினைப
விட்டுக் குதங்கே செஞ்சுதாஞ்சென்று ஒரு பதந்நுவினே தின்பபார்க்கு, கண்ணாக் கொட்டின
வனாக "அங்கோர் சிவனின் சிவனின்" என்னுடையபாசன சிவனமையாய் ஒருவரும் தானை
மீன்றிக்கே" ஆவாரார் துணைவென்று அநீகரிக்கடது வழுத்தும் காவாப்பென் துளங்கி தின்று
வழி திணகத்து சிவனகவினே, எம்பெருமான் ஜீவாம்பலிட்ட பாலஸாதவிதர்க்கே விட்டுக்

கொடுக்க மாட்டாநாளுநுலகவாஸே இவர்க்குத்துணைசெய்ய கிருப்பி ஒரு வில்லியின் வேடம்பூண்டு வாரும் கின்றுக்கொண்டு மனைவிடபினை முன்னே வந்து நோந்து, ஸ்வாமியும் அந்த நம்பதிகர்க்கென்கண்டு கலக்கநீர்ந்து உன்மம் தேறி கின்று 'நீங்கள் எங்கு கின்றும் வருகிறீர்கள்? அங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் கிடை கூறினதாவது—'நாங்கள் உத்தரதேசத்து வசித்தாசாமத்தில் கின்றும் வருகின்றும் வத்யவந்த சேஷந்ரதவற நோக்கிச் செல்கின்றோம்—என்று. அது கேட்டு மகிழ்ந்த ஸ்வாமி 'ஆகில் நானும் உங்களுடனே அல்லிடத்திற்கு வர வினைக்கிறேன்; எனக்குத் துணைவா கிருக்கமுடியுமோ?' என்று கேட்ட, கல்லற, அப்படியேவாகளாம் என்று அவர்கள் சொல்லி முன்னடியிட ஸ்வாமிவும் அவர்களைப் பின் செல்ல விர்தயாடவி நீங்கி ஸாலைப்பொழுதாவிற்று. அப்போது ஓரிடத்திலே தங்கி அறுஷ்டாணக்கிள முடித்துக்கொண்டு சென்றாரம் கடந்து சென்று பின்பு கன்னியுளாவிருத்ததனால் மேலே வழி கடந்து செல்ல மாட்டாமல் அங்கே அவர்களோடு கூடவே உபவாஸமாகத் தங்கியிருந்தார் ஓர் மாதத்தடியின் கீழ்.

அப்போது கில்லியின் மனைவி தாழ்வும் மேலிட்டிற் தண்ணீர் தண்ணீரென்று கணவனிடம் கூற, அவனும் "இப்போது தண்ணீர் கிடைக்கவில்லைய; சிறிது போது ஆறியிருக்கிறதவாறே நல்ல மதுவான நீர்த்தம் கிடைக்கும்" என்று சொல்லித் தெற்றினான். அப்போது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வருத்தமுற்றது. ஐயோ! எவ்வுரு மறையாபகாரிகளான கிண்களக்கு காம் கிடாய் நீர்க்கும்படியான தேவமாக இவ்வியே! என்மிற கிர்வேதந் நோடேயே சிறிது போது திருக்கண் வளர்ந்திருத்தார். பின்பு கன்னியுளகவற கீழ்வானம் வெள்ளென்று காலையிப்பொழுதானவாறே மூவருமெழுந்த வழி கடக்கத்தொடங்க, அத்தந் தப்பதிகளிருவரும் அருகே ஒரு கிணத்தற்கணாரிலே அழைத்துக்கொண்டு போய்கிட்டு இவ்வைப் பார்த்து 'அருள்முயிலே! மிகவும் கிடாய்த்திருக்கின்றோம்! இக்கிணத்திலே யிறங்கி ஒருகை அன்மீத் நீர்த்தம் தருகிராக என்ன, அவரும் கடனே கிணத்திலிறங்கி இரண்டு திருக்கையாலும் நீர்த்தம் வாரியெடுத்த முன்றுதாம் கொடுக்க, அவர்களும் வாரி கிடாய்தீரப் பருகி உருக்காட்டாதெபொலிக்க, இவரும் கையேறி வந்து பார்த்தவாறே எங்குத்தேடியும் அவர்களைக் காணாமல் சுற்றிதாங் கப்பிட்டிற் திண்களையுற்றுப் பார்த்தகையில் மாடமாலிகைகளும் கோபுரங்களும் கிரேஷ்டன ஸ்ரேஷ்டங்களும் காணப்பட, முன்னே நோத்தின கிணை கோக்கி இவ்விட வெல்லுசென்று கேட்ட, 'புண்டிகாடி கிணைம் முன்னே நோற்றுகிறீர்களவ்வுசென்று கேட்பதென்கொள்? இது காலக்கிணறன்றோ, கச்சிப்பதியன்றோ' என்று அவர்கள் சொல்ல, ஸ்வாமி மிகவுளாச்சரியப்பட்டு வழித்துணைவான கில்லியைப் பெருமானும் பிராட்டியுமாக பாதிபத்திபண்ணி என்கொல்லவான் திருவருள்கள்! என்று தலை சீய்த்து 'உருக்காட்டாதே பொலிப்பாயோ? என்று பவ்வாது கூறிப் புலம்பி ஒருவாது உன்மத்தேறியெழுந்து சென்று தென்னத்திழார் கழவினைக்கீழ் ஸேவித்து அப்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்குப் பங்காக கித்தியமும் காலக்கிணறத்தில் கின்றும் திருவாரதனத்திற்குத் தீர்த்தங்கொணர்க்கு ஸம்பப்பிடுத்து வாரா கின்றார்.

யாதவந்தாகாசன மேற் செய்தி

இவ்வாழ்வார்செய்தி இவ்வியைகிருக்க இனி யாதவந்தாகாசனமடைய செய்தி கேண்மின்; கலெழியிற் பிரித்தபொன இவ்வாழ்வாரும் கோலித்த பட்டமும் வாக்காணோமெயென்று யாதவர் திரளுடின் ஓரிடத்திலே தங்கி பெநிர் பார்த்திருக்க, சிந்துபோது வழித்து கோலித்த பட்டர் வந்துசொ, 'வந்திரோ? இவ்வாழ்வார் எங்கே?' என்று அவரைக்கேட்க 'அவரை

நான் காணவில்லையே' என்று கூற, யாதவர் சிவசிஷ்யர்களை இங்கு மக்கும் போகவிட்டுத் தேடிப் பார்க்கச்சொல்ல, அவர்களும் தேடிப்பார்த்துக் காணாமல், ஐயோ! காட்டிலே என்ன இங்கு வந்ததோவென்று அகிஷயரும் விபாகுலராய், பகவத் ஸங்கம்பப்படி, யாகிததென்று சொல்லிக் கொண்டே மேலே நடந்து சென்று வழியண்டலே கங்கைக்கரை செர்த்தார்கள்.

கோலிந்துட்டர் லிங்கர்கோணர்தம்

ஒரு நாள் கோலிந்த பட்டி கங்கையில் கிராமிகளில், அகரது ஸகயிலே ஒரு லிங்கம் வந்து சேர, விவப்பாடைத்து இஃது என்னென்று யாதவர்க்குக் காட்ட, அதற்கு அவர் பாம ஸந்தோஷத்துடனே 'கீர ஸதவந்தூரஸைகயலே கங்காஸ்காபலவன் ஸமிசர்த்தாற்பிபாலே கங்கா நாக் கடவுளே ஸக்யுத்தபடி காணும்' என்று சொல்லி இவரிடத்திலே விசேஷப் பரிபத்தியுட னிருந்தார். அன்று முதல் என்னரும் கோலிந்தபட்டரை உள்ளங்கை கோணரிந்த நாயனார் என்று பெரிட்டழைக்கத் தொடங்கினார்கள். [உள்ளங்கை குளிரிந்த நாயனார் என்பாருமுளர்.]

யாதவரும் கங்காஸ்காகம் பண்ணி யாத்நிலாஸை முடித்து மீண்டு ஸ்ரீ ஹர்காநம் அதேநாடுவழியாக வர, கோலிந்தர் இத்த லிங்கத்தை ஒரு கருத ஸ்தலத்திலே பிரதிஷ்டை செய்வித்து வருகிறேன் என்ன, அகரும் அப்படியே செய்பவென்று விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டுத் தாம் பரிவாரங்களுடனே பெருமான் கோலிந்தை வந்து செர்த்தார். கோலிந்தரும் தம்முடைய ஜன்மபூமிபாஸ மழலைமங்கலஞ்சென்று செர்த்து அத்த லிங்கத்தை அங்கே பிர திஷ்டிப்பிற்று, பிறகு காளநஸ்திபெய்ந்த சிவஸ்தலத்திலே சென்று அம்மிடத்திலே சிவ பிரஸுடைபாவம் ஸகல்களுடைய பதனாஸனங்களைப் பெற்று அங்கே ஆஸை வழிபாடு செய்பவர்களுள் தலைவராய் சின்று.

யாதவர்காசகம் ஸாமாதுஜகம்

ஸ்ரீ கால்கிபுரிவிலே யாதவர் இஹாஸாழ்வாசர்க்கண்டு விவந்து மகிழ்ந்து 'வாரீச! சித்தபாடவிலிலே உம்மைக் காணுமையாலே பாலவது அதிசயித்ததுக் கனக்க க்வேசித்திருக் தோம்; எப்படியோ ககயாக வந்து செர்த்தியோ! இவ்வளவு காணப்பெற்றோமே!' என்று குரல் தழுத்துக்கற, இவரும் வந்து செர்த்த வரலாற்றை [விஸ்ஸிகளின் செய்தியை] உள்ளபடியே யுரைக்க, யாதவருக்கிட்டு இவருடையபடி வேக விசஷணமாயிருந்ததென்று உகத்து அம்மிராசாஸனமே மீண்டும் ஸ்வகோஷ்டியிலே கட்டிக்கொண்டு கர்த்த ப்ரவசகம் நடத்தி வாரா சின்று.

ஆளவந்தார் கச்சிக் கெழத்தருளி மீறுதல்

யாத்நிலை யண்டவாகக் கால்கிபுரில் சிந்தும் கம்பெருமான் ஸன்னிதிக்கு இரண்டு ஸ்ரீ ஸவஷணவர்கள் சென்று பெருமானைத் தொழுது ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து சிங்க, அவரும் வார்த்தா ப்ரஸங்கத்திலே பெருமான் கோலிதில் விசேஷங்கள் என்னென்று கேட்க, அவர்களும் இஹாஸாழ்வாருடைய ஞானப்பெருமை முதலிய ஸம்பவங்களையும், 'கப்பாஸக்குதி முதலாஸவற்றிலே யாதவர்காசரை மேலிட்டப் பெருள் பணிந்த வகை களையும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தார் உள்ளம்பூரித்து, இத்தலத்திலே தாமரை பூத்தாற் போலே இவ்விருள் தருமாஞ்சலத்தினும் இப்படி பெருமதாஹபாவர் தோன்றப் பெறு வதே! என்று விவந்து அப்பொழுதே அவரைக் காணவேணுமென்னும் ஆவலுடனே திய்ய நேசக்கலா மங்கலாஸாஸனஞ் செய்கொண்டே கச்சிப் பெருளானன் ஸன்னிதிக்கெழுந்

தருவித் திருமலைவிலே மங்கலாசாஸனஞ் செய்து சிமே திருப்புந்நிளருகே திருவனந்தாழ் வானையும் கரியமாணிக்கப் பெருமானையும் வேணிபா சிற்க, அங்கே யாதவப்ரகாசர் தம் திராடனே பெருமானே வேனித்து அங்கிடத்தே பாதகரிணமாக வராசிற்க, ஆனவந்தார் தம் அருவெழிருந்த தருக்கச்சி கம்பியை கோக்கி 'இத்திரானிலே இளைபாழ்வார் பாவர்?' என்று கேட்டான். அவரும் 'அதேவ சிவந்துசெழிதி ஆஜாநபாஹுவாப் வருகிறவர் என்று கேட்ட, ஆனவந்தாரும் திருவுள்ளம் பூரிப்பக் குளிர கோக்கியருளி 'ஆ ஸ்ரீமதக்ஷணியன்' என்று விசேஷ நடாசனம் செய்தருளி, போருளானப் பெருமானே 'கோக்க' வன்ய ப்ரணாதகலயா' என்றொரு க்லோகத்தால் இளைபாழ்வார் கந்தர்சனந்தாபகார்ப்படி அருள் புரிவகக்காகச் சாணு கதிரெய்து அப்போது இளைபாழ்வார்க்கு ஒரு கல்வார்த்தை சொல்ல அவனாம் காணுமை யாலே மீண்டும் மூதலிகளும் தாருமராகக் கோவிலேற வெழுந்தருளினார்.

ப்ரஹ்மாசுஷஸ்ஸு காட்டின ராமாதுஜர் பெருமை.

அக்காலத்தில் கச்சி கர்மஸ்வனுடைய பெண்பிள்ளையை ப்ரஹ்மாசுஷஸ்ஸு பிடித்த அதற்கு ஒருபடியானும் பரிதாரம் காணாமல் யாதவப்ரகாசர் சிறத்த மந்திரவாதி பென்று கேட்டு ராஜபுருஷர்கள் இவரிடம்வந்து செய்திகூற, இவரும் அந்த ப்ரஹ்மாசுஷஸ்ஸை கான் போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுகிறானென்று சிவமிக்க அவர்களுஞ் சென்று அப்படியே சொல்ல, கான்தான் அவரினப் போகச்சொன்னதாகச் சொல்லுகிறானென்று ப்ரஹ்மா சுஷஸ்ஸு திரைக்காரமாகச் சொல்லிகிட அவனுணர்ந்த யாதவர் சிற்றங்கொண்டு தந்திர னாடனே அரசன் மனைவிலேவந்து மஹாமந்திரத்தை கூறித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மாசுஷஸ்ஸுக்குக் கின்று முடிபுடிக்க, ப்ரஹ்மாசுஷஸ்ஸும் முடக்கினகாலே கிட்டி, 'அடா யாதவர்! நீ கூடுகிற மந்திரம் காவறியேனோ?' என்று அந்த மந்திரத்தைபுஞ்சொல்லி 'அப்பா உன் பிறப்பு காலாது கான் சொல்லுகிறேன் கேளாய், நீ மதுராதத்தது வசிக்கவாயிலே விரும்பத்தொழு புந்நிலே லீ உடம்பாவிருந்தாய், கோரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமலைக்கெழுந்தருளிய்போது அங்கே தோடி யமுதுசெய்கறவிடத்திலே சித்தியை ப்ரணாதத்தையும் நீர்த்தத்தையும் நீ உட்கொள்ளப் பெற்றாய், அதனால் வித்வானான கும்பம் பெற்றனை. காடுகு முற்பிறப்பில் அத்தனனுவிருந்து அரிய பெரிய வேள்கி சித்தத்தினவன்; உன் மந்திரத்திற்கு கான் போவேன்? உன் பக்கலில் விந்நிருக்கின்ற ஆதிசேஷம்சமான இளைபாழ்வார்போகச் சொன்னால் போவேனத்தனை' என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட யாதவர் முகத்தில் தெருள்நி இளைபாழ்வாரை கோக்கி நீர்தாம் போகச்சொல்லும் என்றுகூற, அப்படியே ஸ்வாமி சிவமிக்க, 'உமது திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமீது வைத்தாலொழியப் போவேனத்தனை' என்று சொல்லி அப்படியே ஸ்வாமி திரு வடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு மகிழ்ச்சிபெய்தி தெண்டணிட்டு இதோ போகிறேனென்று சொல் லிக்கொண்டே, போனமைக்கு ஸாடைபாளக்காட்டிப் போவற்றது. யாதவரும் இளைபாழ்வா னா மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடிக்கொண்டே டடம் சென்று செர்த்தார்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் சூனவந்தாருடைய சித்தனை.

ரம்பெருமான் ஸக்தியில் ஆனவந்தார் திருவாய்பெய்நி காவசேஷம் சிர்வறுத்தருளா சிற்றாயில் 'ஒன்றுத்தெனிலே' இவர்கத்திட்ட புராணத்திருமெய்கிற பாகாம் கடலா சிற்க, 'கமங்குப் பின்பு இத்தர்சனம் சிர்வறுப்பாரொருவரையும் காணப்பெற்றிலோமே!' வன்விற விகாரம் அப்போது அதிகமகி இளைபாழ்வாவிடத்திலே திருவுள்ளஞ்சென்று 'இவரை யாதவ ப்ரகாசனாடே உறவறுத்து கம்போடே செர்க்கும் உபாயமொன்றிலையே!' என்று கேட்கடி யிலே சிர்வெறத்தோடே யருளிச் செய்து பின்னையும் போருளானைக் குறித்து திக்கு கோக்கி

அஞ்ஞலி செய்து 'ஏத்கெனவே அடிமேன் பண்ணின பரபத்தியை அபகமாக்கியருளவேணும்' என்று மிகவும் வேண்டினார்.

ராமாதுஜர் காதலரை விட்டு விலகித் திருக்கச்சிவம்பிக்கு அணுக்கராயிருத்தார்.

ஆனந்தரான ஆத்தாங்க பரபத்தி விவரத்தில் பலிக்க வேண்டிய காலம் வந்து விட்டபடியால் ஒருவர் பாதவ்யாகாசனாக்கும் இளைவாழ்வார்க்கும் உபரிஷதர்த்தி விசாரத்தில் போராட்டம் மறுத்தது. அன்று கிச்சிபாதலவத வரித்தார்தக் கோட்பாட்டை ஸ்வாமி செய்து அற்புதமாக எடுத்து உபவ்யாசிக் காத்தது. அப்போது பாதவர் பாதவாக்கான மொன்றம் பண்ண மூலபாத தன்மையினும் அளவிதர்த சித்தக்சொண்டு 'இன்று தொடங்கி நீர் என்னிடம் வாசிக்க வேண்டா; உம்முடைய புத்திக்குத் தருவி வான விடற்றே சென்று வாசித்தாக் கொள்ளும்' என்று மறுத்த விடவே, இவையே உபரிமித்த மாகத் திருவுள்ளம் பற்றி உவந்தவுள்ளத்தான இளைவாழ்வார் தமது திருத்தாவார் பக்கலினை இச் செய்தியைத் தெரிவிக்க, அவனும் கொஞ்ச கவித்து 'மீன்கள்' இதுகாறும் வாசித்தது போதும்; திருக்கச்சி கம்பிகைப் பொருளானப் பெருமானுக்கு அணுக்கராயிரா நின்றார்; அவரை உவமார்த்தித்தாக் கொண்டு அவர் சொல் கருவாத ஒருருவது பங்கு' என்று சிவமிக்க, ஸ்வாமிமும் அப்படியே கம்பிகை மடிபணித்து அவருடைய சிவமனத்தினும் பண்டுபோல சாகத் தினாற்றில் நின்றும் காட்டோறும் ஒரு குடம் திருமஞ்சனம் கொணர்ந்து தேவப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து வருபவராயிருத்தார்.

ராமாதுஜரை ஸ்ரீரங்கத்திற்குழத்துச்செல்லப் பெரியம்பி வருநல்.

கோயிலில் ஆனந்தரார் திருமேனி போல சாத்தி "சரபகொடு மணியாமை தளர்க்கிறேன் நான் இனிவந்து காலகலியின்னாகிக் கைப்பாறை காடாயே' என்னென்றெப்படியான நிலைமை வெந்தியிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ காஞ்சிபுரத்தில் நின்றும் பரத்தியை உபரிவிட ஆவ்விடத்திற்கு வந்த இரண்டு ஸ்ரீ வைஷணவர்களை நோக்கி இளைவாழ்வாருடைய செய்தி என்னவென்று விசாரிக்க, ஸ்ரீ ராமாதுஜர் சில காலமாக பாதவ்யாகாசனை வெறுத்த விட்டிட்டுத் திருக்கச்சி கம்பி பக்கலினை பரவனார்ப்த தேவப்பெருமானுடைய கைக்கலியத்தினே ஸ்வாமி யிருக்கிறதென்று அவர்க்கு சொல்லக்கிட்டு ஆனந்தரார் மிகவும் திருவுள்ளமூகத்து தம்மு டைய ஆத்தாங்கப்பரபத்தியைப் பொருளான விவாதினையே அபகமாக்கியருளின மடிக்கு உவந்து தமது ஆத்தாங்க சிவபாசன பெரிய கம்பியைப்படுத்த இச்செய்தியைச் சொல்லி 'நீர் சாக்கெனத் தென்னத்தியூர் கழலினைக் கிழி சென்று எப்படியாவது இளைவாழ்வாரையிடுக மறுத்து வரவேணும்' என்று சிவமித்து, விநாதா சதார்த்தின் அதுஸந்தானத்தைத் துணை கொள்ளும்படிக்கும் ஸாசிப்பித்துப் பெருமான் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார். பெரிய கம்பி யும் ஸ்வாசார்ப சிவமனத்தை மிரளையுறித்து உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரி வந்து சேர்ந்தார்.

பெரிய கம்பியும் ராமாதுஜரும்.

தமக்கு ஸ்வாழ்வாசாரியான திருக்கச்சி கம்பி அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்றமை பறித்து அவர்ப்பக்கலினை சென்று சேர்ந்த தாம் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்து அவரை மூன் னிட்டுக்கொண்டு பொருளான ஸத்திதிக்குச்சென்று மக்களாசனனைச் செய்து, அப்போது இளைவாழ்வார் சாகக்கிணற்றுக்குச் சென்றிருப்பதாகவும் நிரந்த ரும்பத்தாடனை திருக்கி வரு

கிற ஸம்பவணித்தென்றும் தெரிந்துகொண்டு அபிபூசமாக வெழுத்தருளி அவர் மனம் வழி
யிலே ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு செவிக்கினிய கம்போ மதுர ஸ்வரத்துடனே ஸ்ரீநாதரத்ன
த்தை அதுவந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், இளைபாழ்வாரும் திருமுடிபென் திருநீர்க்குடந்
துடன் வந்தான் அப்போது பெரியகம்பியின் அதுவந்தானத்திலிருந்து * ப்ரஹ்மா சிவச் சத
மஃ பரமஸ்வராகுதி ஏதேசி பஸ்ய மஹிபார்ணவ சிபுரபுஸ்யே' என்று சொல்லுதலைத்
திருச்செவிரத்தி 'இது யாருடைய திவ்யஸூக்தி? என்' என்று கேட்டது, அவ
ரும் 'இது ஆனந்தாருடைய திவ்யஸூக்தி' பென்ருவாக்க, 'ஆகில் அவரை அடியேன்
ஸேவிக்கவேண்டியே' என்று இளைபாழ்வார் கூற, 'ஆகலாம்; கம்போடே வந்து ஸேவிக்கலாம்'
என்று பெரிய கம்பி பணிச்சு, திருவரும் தொண்டினிப்பத்திதுதி கண்டவர்களைப் வர்த்தை
வாழ்க் கொண்டே ஸன்னிதிகிற்சென்று சேர்த்தார்கள். இளைபாழ்வார் திருபஞ்சனத்தைப்
பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு சிவமணமும் பெற்றுக்கொண்டு திருக்கச்சியம்பியின் அதுமதி
வையபும் பெற்றுப் பெரிய கம்பியுடனே புறப்பட்டதே திருவாக்கம் பெரிய கோயிலைச்
செல்லுகின்றார்.

ஆனந்தார் திருநாட்டுக் கெழுத்தருதல்

பெரிய கம்பியைப் பெருமான் கோயிலுக்கும் போகவிட்ட முதல் நில் காளவரிலே
ஆனந்தார் திருமேனியிலே அகரோக்ய மதிக்கித்துத் திருநாட்டுக் கெழுத்தருதலும் ஸக்தி
லேசமாகிற்று. மிக்க தளர்க்கியோடே ஸன்னிதிக் கெழுத்தருளி அமலனுதிவிரானது
ஸந்தானத் துடனே பெரிய பெருமானைத் திருவடிதொழுது வசிகளையும் பெற்று நல்
மந்தமின்னதோர் கர்ப்புக சிவமணமும் பெற்று மடமேற கெழுத்தருளி உயர்வுத்துக்களை
யும் அருகிச் செயல்களையும் முநகிகள் ஸேவிக்கத் திருச்செவி சாத்திக்கொண்டேயிருந்து
* அந்தமில் பெரின்புத்தடியோர் யுருத்து கனிக்கவேண்டி மணக்கல்கம்பியினின் திருவடி
களைச் சித்தித்துக்கொண்டே ப்ரஹ்மாக்கந்ததாலே திருநாட்டுக்கெழுத்தருளினார். திருவாக்க
கப் பெருமானைவர் முநகளை எல்லாரும் வேற்ற மாய்போலே கிழுத்து தாடிச்சு, அந்
ருள்ளார் இவர்களைத் தெற்றி ஆனந்தார் குமாரான பின்னக்காககம்பியை நோக்கி
பென் கடைபெறவேண்டிய கைக்கரியங்களுக்கு உத்யோகிப்பிக்க, ஆனந்தார்ப்பு பென்று
இன்றைக்கும் வழங்கி வருகிற சிவபுண ப்ரகரினையிலே சடங்குக்கொண்டெல்லாம் கடத்தி,
திருக்காக்கப் புகழலிலே திருப்பள்ளி படுத்துவதாக திவ்ய மங்கன் கிச்சுறத்தை ப்ரஹ்
மாதத்திலே வெழுத்தருதல் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாவிற்று. பெரியகம்பி இளைபாழ்வாரு
டனே திருக்காக்கியின் ஸம்பவாக எழுத்தருளுகிற ஸம்பவமும் மேலே குறித்த ஸக்தர்ப்ப
மும் ஒத்திருத்தது.

ராமாநுஜர் ஆனந்தாருடைய சரமத் திருமேனியை ஸேவித்தல்

பெரியகம்பி திருக்காக்கப் புகழலிலே பெரிய திரைக்கண்டு எதிரே வருகிறவர்
களை நோக்கி என்ன விசேஷமென்று கேட்க, அவர்களும் ஆனந்தார் திருநாட்டுக் கெழுத்
தருளினுசெய்வ, அதுகேட்ட திருவரும் மூர்க்கித்து கிணறித்து. கிண்கிரம கிச்சுறத்தை
யாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றதொடுபென்று தெறிபெழுத்து அருகே வந்து சேர்க்கு கண்பணி
சேசர தின்று ஸேவிக்கையில், இளைபாழ்வார் அந்த சரமத் திருமேனியை ஆபாத சூடமாக
ஸேவித்து வருபவர், திருக்காக்கில் மூன்று திருக்காக்கன் முடக்கியிருக்கக் கண்டு 'மூன்று
இப்படியுண்டோ? இப்போதுதானோ?' என்று முநகினைக் கேட்க, அவர்களும் 'மூன்

மிகிலை: இப்போது கண்டதித்தனை' என்ன; இளைபாழ்வாரும் இவர் திருவுள்ளத்திலே வந்தேனும் குறைகளுண்டாயிருக்கவேண்டுமென்று கருதி. முதல்கிளைப் பார்த்து முன் விபாக்கியான மனமங்கனிலை அபிமுக ஸங்காபங்களைக் கேட்டிருப்பீர்களே! திருவுள்ளத்தி கொடியிருப்பன கில அறிப்பெற்றதுண்டோ?' என்று கேட்க; அவர் பதிலாக 'அவ் வாய்க்கிளைத் தெரியித்தார்' - 1. ப்ரத்தமனாத்தத்திற்கு கிசிக்ஷாந்நவதபாநாஸாரிபாண பாய்வம் அவதரிக்கவேண்டுமென்று கிருப்பமும் 2. கம்பாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக் கொரு விபாக்கியான மனதரிக்க வேண்டுமென்ற கிருப்பமும் 3. வ்யாஸபாசாரங்கரிடத் திலை க்ருதஞ்ஞதாநுஸந்தானம் கொடுக் கொத்துப்படியான காரியமொன்று நடைபெற வேண்டுமென்ற கிருப்பமும் ஆக இம்முன்று கால்களையென திருவுள்ளத்தில் குடிக்கொண் டிருந்தனவாக அறினோம்; வேண்டுமறுமறிபேயம் என்னுங்கள்:

ராமாநுஜர் காஞ்சிபுரம் செர்க்கு வாழ்தல்

ஸ்வாமி இதைக் கேட்டதும் தெண்டனிட்டுக் கைகப்பி சின்று 'இவ்வுடல் திட மாய் ஆசாயங்குலமாயும் அடிபெண்டித்தின் பரிபூரணமாயிருந்து ஸர்வேசுவரன் அடிபெண் தினைத்தபடி உட்டுவானாயிற் இம் மூன்றுதரும் சிறைவெற்றக்கடவேன் என்ன; முடங்கி யிருத்த முன்று திருவிரங்கனும் உடனே கிவிர. இதனை அனைவருங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு 'இளைபாழ்வார்! இவ்வாசாய் க்ருதமாயும் உய்யிடத்திலே உடும்; கீரே இந்த தர்ச்சனத் திற்கு கிர்வாணகாராயிர்' என்று மங்கலாசாசனம் செய்து கூறினார்கள். ஸ்வாமியும் அந்த நிம்ம மங்கல விக்காணந்ததைக் கண்ணினும் கொஞ்சினும் தெக்கிக்கொண்டு திருவடிகளை ஸேவிக்கப் பெற்றமையாலே வகலார்த்தங்களும் தமக்குச் சேம சிதியாக வந்தித்தனவாகக் கொண்டு ஆகினும் இரண்டொரு காலாயது கூடியிருந்து நிம்ம ஸங்கித்திகளைச் செவியாரப் பருகப் பெற்றிறையெயென்ற க்மொய் மேவிட்டு 'பணவானரவணைப் பற்பல காலமும் பன்னிக்கொன் மணவானர் கம்மமனைத்த பரிசிது காண்மின்' என்று கூறிக் கொண்டே அவங்குதஸ்சகம் செய்தருளிப் பெரிய கம்பியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பெருமானே யும் திருவடி தொழாதே அவரை வெறுத்து மீண்டும் பெருமான் கொரினேற வெழுந் தருளிஞர். 'ஆளவந்தாரோடே காண் கூடியிருந்து குவிரப்பெற்றிருப்பேனுயின் பாய்பதத் திற்குப் படி உடியிருப்பேன' என்று அப் போது பங்காறும் இளைபாழ்வார் பணித்தபடி.

மீறகு ஆளவந்தாருடைய சரம கைக்கரியங்கள் குறைபற உட்தேறின. இளை பாழ்வாரும் பெருமான் கோயில் செர்க்கு திருக்கச்சி கம்பிக்குச் செய்தியறிக்க, அவரும் கிலைசித்து ஸ்ரீ சூர்ண பரிபாலனாதிசன் கடத்தினார். ஸ்வாமி முன்பு போவவே போரு ளானதுடைய திருமஞ்சன கைக்கரியத்தில் கிரதாரியாகினார்.

திருக்கச்சிகம்பியிடம் ராமாநுஜருடைய ப்ரதிபத்திவிசேஷம்

திருக்கச்சி கம்பிகளிடத்திலே மிகவும் பங்கிக்கொண்டு அவர் திருவடிகளிலே ஆச்ர யிக்க வேண்டுமென்று கருதி அக்கருத்தை அவரிடத்தே விஜ்ஞாபிக்க, இது வர்ணாசாயத் துக்கித்த கவதிக மய்யகைக்குப் போக்திராது' என்று அவர் மறுத்திட்டார். ஆச்சரியக் கும் பாக்கியத்தான் இக்கையானதுதம்*போனகஞ்செய்த சேடயாகது பெற்றுப் புனித ராவொமெய்தெண்ணி ஒருமான் கம்பியிடம் சென்று, இன்று அடிபெணது குடிசையிலே அமுது செய்ய எழுந்தருளவேணும்' என்று வேண்ட அவரும் இதைத்தருள, ஸ்வாமி மிக்க

ராம ஜனாயில் நடந்த செய்திகளும் பின்னடந்த செய்திகளும்

பெரியகம்பிதும் சோழநாட்டின் எதன்வரிலே வெழுந்தருளின பிறகு அங்கு சோழநாட்டின் விசாய்கள் கடைபெற்று 'சிவரத்தினம் நான்' என்ற ராஜ வாக்ஷி சிவரத்தினம் காண்பது, சோழன் கருவிகள்தனனாய் 'இவ்விரிவருடைய கண்ணையும் கெட்டிவிடுவதும்' என்று சோழர்களுக்கு அறிவித்த, ஆழ்வான் சோழனைக் குறித்து 'நீ மலையாபதகியாகையால் உன்னைப் பார்த்து வந்தேன் ஆராத' என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவழிகளையே கீழ்க் கண்ணா வாக்கிப்பெறிய, பின்பு ராஜ வேல காகன் பெரியகம்பிதையும் பிறந்து கொண்டிப்பாய்ச் சோழன் சொற்படி செய்து ராஜநவா ரத்தினம் வின்றும் புறப்பட்ட விட, ஆழ்வான் 'தர்சனத்துக்காக தர்சனம் கொடுக்கப் பெற் றேனோ' என்று மகிழ்ச்சிக்குட்பெரியகம்பி கருத்தாகையாலே அங் வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் அங்கேயொரு கொள்ளைத் தன்மாட்டினே 'ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும் தம் திருமுகனான அத்தமாய் மடியிலே திருவடிக்கடியாய் இளைத்துக் கண்ணாபதருளி ஆவனந்தார் திருவடிக்கை நம்பலித்துக் கொண்டு அங்கே திருநாட்டிக் கெழுந்தருளினார். பின்பு ஸ்ரீ பரார்த்தபுரமென்றும் அந்நாட்டிற் பின்றும் வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரியகம்பிதைய அங்கே அம்மணித்துத் திருப்பள்ளியிற்று ஆழ்வானை எழுந்தருள் வித்துக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் கணரிலே விருத்தித் திருக்கண் வேதனை திருமறு சில ராவம் உபாரித்துப் பிறகு திருவாங்கம் பெரிய கோவிலிலே கொண்டு சேர்த்தார்கள், தென் னாங்கத் செவ்வம் முற்றும் திருத்திவைத்த எம்பெருமானாரைப் பிரித்து அங்கே வாழ கின்றாள் கோயில் வாணந்தவதிட்டித் திருமாயிருந்து கோவிலில் வாணந்தவ திரும்பி பண்பதிகாபு பறப் பட்டெழுந்தருளினார். வழியினடையே எழுந்தருளும்பொது தம்முடைய மறைத் துபாங்கன் கிணவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ம்வுருப ரூபருண விபூதிகளை கிணந்து கொஞ்ச கணித்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைருண்டந்தவம் அநிமாநஷந்தவம் என்ற அற்புதபரண இரண்டு விதார்த்தங்களை மருளிக் செய்துகொண்டே திருமாலிருந்து சோலைக் கெழுந்தருளி அங்கே பல வாய்க்கெழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீரத்தபா ஸ்ரீரத்தவ மும் அருளிச்செய்தார். அவ்வளவிலே அந்த மலையாபதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்து மாண்டானென்ற செய்தி கேள்கிப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் என்னிதி யிலே கிடைபெற்று மீண்டும் கோவிலேற வெழுந்தருளினார்.

எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் கின்று கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வானை உசாவுதல்

சோழநாட்டைய உபவ்வங்களுக்கு அங்கி மேல்காட்டுக் கெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் கின்றும் அங்கு வந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவராலே-சோழநாடு எதன்வரில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியகம்பிக்கும் சேர்ந்த ஆபத்தைக் கெளகிப்பட்டுச் சாஸனம் திருவுள்ளம் கொண்டு ஆழ்வானுமிதாம் உயர்வாழ்த்திருக்கப் பெற்றேனோ' என்று திரு வுள்ளம் தேர், அப்பொது தம்மிடத்தில் கைக்கரீரம் செய்துகொண்டிருந்த மாறென் றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டானை 'மிகவும் கிணவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வானை யும் ஆராய்க்கு அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்து வாரும்' என்று சிவபிர்த்தருள், அவரும் மிக கிணந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்த மாண்ட செய்திபுட்டப எல்லா வற்றையும் ஆழ்வான் என்னிதிவினே அறிந்து கொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடிக்கையிலே இவற்றை கிண்ணப்படு செய்வ, அதுகேட்டு அவர் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு கின்றும் புறப்பட்டுக் கோயிலுக் கெழுந்தருளி

முதலிகளுடன் ஆழ்வான் திருமாலினைக் கொடுத்தருள, ஆழ்வானும் எதிரே பெருந்தருளி உடை யவர் திருவடிவாத்திலே வேர்த்த மாம்போடென விழுந்த லேவித்தத் திருவடிக்கீழ்ப் பிடித் துக் கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை பெரித்தனைத்துக் கொண்டு வேகந் தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச் செய்யமாட்டாமல் உன்னைவரு ளுமுத்தி 'வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சுத்துக்கு திருவடிபூதான உமக்கு இப்படி உள்பட ஆயி இது என்னுடைய நிலைமையின் பற்றினின்று' என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்சொத்து ஆழ் வாரிவாத் தெற்றி, பம்பெபோடெ் திருவாள்வச்செவ்வந்தை வளர்த்துக் கொண்டு வந்தார்.

திருமலைப்பாணுக்குத் திருவாழி திருக்கங்கு அளித்தது.

பம்பெொரு காலத்திற் திருமலைக்கடமுடையான் தன் பக்கல் பாம்புத்த சிகரமணி யாரிருந்த நெண்டையான் சக்கவர்த்திக்கு ஒரு காரணத்ததாகத் தன் திருவாழி திருச் சங்குக்கீழ் தந்தருளி, இப்படி ஆர்ச்சித பகற்பாதத்தாலே தனது திவ்யபுத்தங்கிலையும் தந்து உபாசிக்கும் மூலதாரயமுனம் உடவித் பரவுவதற்காகச் சிறிதுகாலம் விரதச்சபாந் தருவ ருக்கயனாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம் களியின் கொடுமையால் வர்ணாசரம் தர்மம் உம் குலைந்து தேவாலயங்களும் சீர்கெட்டுப் பாழாண்டுகள் தலைவெய்க்கும் காலமாகிருந் தது. திருமலையில் அர்ச்சகர்களாரிருந்த வையகங்கள் எம்பெருமானுக்கு முறைப்படி உபாசகங்கள் பண்ணாமல் அர்ச்சனை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தோசபதியான பாதவாராஜனும் அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழவில்லாமல் வெளியே சென்றனர்; கிருத்தர்களாரிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவரொருவராக வெளியேற, பரபலித் தான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இங்கு இவராக, கிரல் தவழ்க் இடம் தேடிக்கொண்டிருந்த னாவர்கள் சிலர் இதுவே கல்ல சமயமென்று கொண்டு அந்த பாதவரமன்னன் பக்கல்கொன்று அவனுடைய பீதியைப் சிறிது சிறிதாக எம்பாதித்து ஒருவன் அவனிடம் கொணர்ந்தான். திருமலையில் எவ்வாழிஞ்சரீனியின் தென்கவையில் திருமூலதேவன் முருகக் கடவுள்தான்; அவர்க்குக் குமாரசாமியென்றும் பெயர் வழங்குவதன்டாகையால் அந்த காலமாக தேசத்தையிட்டு எவ்வாழி புஞ்சரீனிபென்ற அத்தடாகம் வழங்கப்பெற்றது, ஸ்ரீ வேங்க டாசன மாறாதபியும் கூறவந்த வாயை புராணப் பகுதியில் இரண்டாவது அத்வாபத்தில் ஸாப்பாத்தையன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தலம் புரித்து கொண்டிருந் தானென்று சொல்லப்பட்டிருந்ததாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அரை தாரண ஆபுதங்களான பாசமும் அங்குமும் தவறினக்கு உரியவை பன்னாய்பால் தரித் தப்படவில்லை. இன்னும் பல தேவதூதர்களாலும் அம்மலை காவல சேஷத்தாமையாம், இப்போது தான் சிறிது காலமாகச் சில காவணங்கள் கூடிப் புராணத்தக்கிலை மனம் போனபடி ரொஸ்சி அப்பெருமான் கிஷ்ணுவெயென்றுரைத்தது தாஜனை வரப்படுத்திக்கொண்டு சில காவணவால் கிஷ்ணுவிலையும் கோளினில் ஸ்தாபித்து உதவவங்களை கடத்தத் தொடங்கி னார்கள். உண்மையில் இது காவலசேஷத்தாமையால் காவல கிதிப்படி இனி இக்கோகிற் காரியங்கள் கடைபெறுமாறு மறாட்டபு செக்கொல் செதுத்தவேணும்—என்றுர்கள்.

இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த காவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் அதுபல கிருத் தமா கிருக்கின்றிதே! ஆராயாமல் எம் எதைபும் ஸாணனமாகச் செய்துகிடக்கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேணும் என்றெண்ணி கிருத்தான். அக்காலத்தில் அங்கு கிபு ஸக்கவான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பாசுரில்லாமையால் ஸாமர்வாரியிருந்த சிலர் திருவரம் கம் பெரிய கோயிலில் யிக்க சிஷ்யனம்பத்தடனே! எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுக்கு

இச்செய்தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியையறிந்த உடையவர் கங்கையாகத் திருப்பதிக்
கெழுந்தருளி ஸம்சபாக்கார்த்தனயிருத்த அரண்மனைக்கி, “காசவர்களை உணது கெஞ்சில்
உண்டாகி சங்கரகங்கைநத நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுந்
துரையிலே இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ண திருப்பதி உண்டாகும்படி வரம்
தெளியச் செய்து வவல்லோம்; கோரைப் கொற்றகனே!” என்று தொடங்கினவாதே அவ்
வரகன், முன்பு கொக்கரித்த காசவர்களையும் வரவளமுதல் பெரிய ஸைபயாத்தி காசவ
ஸைவந்நவார்களுக்கும் வரதயுத்தம் கடக்குமாறு தியயித்தான் தான் தடந்தனாகிருக்க, வெரு
காலம்வரை வாதப்பிபார்கடந்ததில் காசவர்களுடைய துர்வாதங்களை வெல்லும் எம்பெரு
மானார் பாயாணிகமாகக் கண்டித்து வெற்றிபெற்று விவங்கினார். (இந்த வாதப்பதிவாதம்
களின் விவரணம் திருமலையனந்தாழ்வான் பணித்த ஸ்ரீ வேங்கடாசல இத்தொலை மாலையில்
அறுபத்தைத்து பக்கம் விவரப்படுத்திய வாக்யார்த்த ஸாணிபில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன;
அங்கே காண்டு கொள்வது.) எம்பெருமானுளுடைய அற்புதமான உபபாதங்களைக் கேட்ட
மன்னவன் கலக்கம் நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுசேஷராகவே
பென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருபாசில் பென்றும் அறுதியிட்டு “இந்த ஸ்ரீராமா நாதர்
ஸாமாந்ய புருஷாக்கள்; அவதார புருஷரோயாவர்; இவர் மனம் கவந்தால் அதிபாதுஷ
மான காசியங்களையும் செய்து வர்வதனங்களுக்கும் திண்ணிய கம்பிக்கை உண்டாகும்படி
செய்யவும் வல்லர்; அங்ஙன் செய்ய இவரை வேண்டிக்கொண்டோம்” என்றெண்ணி,
எல்லாமிடீ யோசெவாரோ!! தேவரீர் திருபித்தகங்கைய காந்தாரத்தங்களைக் கேட்டிப்
பரமகந்தமடைக்கீதன்; திருமலையே திருமலையே இதைவர் என்று கங்கு தனித்தேன்; எம்
சயிவசமுயில்லாமல் திக்கலத் தெளிவுபெற்றேன்; ஆகிலும், மதரா புருஷராயும் அதிமா
நுஷ சேஷபுதராயுநீயாவின்ற தேவரீர், பண்டிதரோடு பாயாரோடு வாசிய்த எல்லாரும்
தெளிபுமாறு ஸமாதாசோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக்கூடுமென் கன்று” என்று கைகப்பி
விண்ணப்பஞ் செய்வ, அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் புரணப் பொருள்களைப் பலவா
றாக எடுத்து உபந்யயித்துக் காட்டினவையவியும் இவ்வாசனுடைய மனம் பரிபூர்ண திருப்
தியை அடைவதில்லை போதும்; அதிபாதுஷமானதொரு கார்யம்செய்து காட்டவேணு
மென்றோம்; ஆகிலும்; இங்ஙனே சொன்னோம்—பாண்டியன்ட புரணத்தில் பதினொருவது
அத்பாயத்தில் எம்பெருமான்தானே சொதிவாய் திறந்த பாதிந்நொ செய்தருளியிருக்கிற
படியே கலியுகத்தில் கிமான மண்டபாதிசனைப்போல் சங்கு சங்கரங்களையும் பக்தர்கள்
செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸவிகரித்தே திருவனாதலன், காம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திவ்யாயு
தங்களையும் எம்பெருமான் ஸவிகரிக்கக்கூடுமே; பார்த்தித்தாலதும் ஸவிகரிக்கச் செய்
திடுவோம்; இங்ஙனேயல் மஹத்தான அகர்த்தம் கேட்கும் போகிருக்கிறதே! இங்ஙனிய செய
லினுல்தான் அனைவரும் விசுவவிரிக்கவேணும் என்று திருவுன்னத்திற் சித்தித்து, அப்படியே
செய்திடுவதென்று அறுதியிட்டு, மன்னவனை கோக்கி, கான் எம்பெருமானுக்கு அனாதா
ரண கிற்றாகங்களான திருவாயி திருச் சங்குக்களைச் செய்கித்துக் கொணர்த்து பகவத் ஸர்கிதி
யிலே வைத்திடுகிறேன்; இந்த காசவர்கள் தாரும் தங்கள் தெய்வத்தக்குரிய பாசம் அங்கு
சம் முதலிய ஆபுதங்களைச் செய்கித்துக் கொணர்த்து வைத்திடுக; எந்த ஆபுதங்களை எம்
பெருமான் எடுத்து அணித்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம்” என்றருளிச் செய்தார்.

இதைக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிசொண்டு ‘இப்படியாகில் இது திறந்த உபாயமே;
பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆகேற்பம் இருக்க பாணத்தியில்லையன்றோ; கன்னது; அப்படியே இரு
வருப்பினரும் செய்வக்கடவது’ என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்
வத்தின் அஸ்தாண ஆபுதங்களைச் செய்கித்துக் கொணர்த்து ஒருகான் அவ்வாச

ஊடலே திருமலைக்குவந்து இரவில் திருவேங்கடமூடையாறுடைப னகித்தி கர்ப்பக்குலாத்தி னுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டே உதவுகளைப் பூட்டி மன்னவன் கைபால் ஆக்கின்கினை செய்கித்துக் காண்பனவும் கோலினை சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தவிர்பெற்றி யுண்டாம்படி தங்கள் தங்கள் செய்வதவநச் சிவநசெய்து கொண்டிருந்

எம்பெருமானார் தமது விபாகமழறிமையினால் உம்மேபுக்கு "எம்பெருமானை வைப்பாத்தித்து" பாம்புருஷ! முன்பு நீ வாயெனசெய்து கொடுத்த ப்ரதிநிதிகளின் படியே உனது அனாதாமயிற்றாகக்கொப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடிபோங்களைக் காந் தருளவேணும்" என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குக்களை அணிந்து கொள்கித்து க்ருதக்ருத்யாவியன். நெரு பொழுது கிடித்தவாறே வாதவ மன்னவன் கித்யாறுட்டாகக்கொ முடித்துக் கொண்டு உபயகாதிகளுடனும் னக்கதிக்குஞ்சொன்று நிரும் காப்பு நீக்குகித்துப் பெருமானை ஸேயிக்குமளகில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குக்களை யணிந்துகொண்டு பாம்போக்யமாக ஸேவை னாதிக்ஷக்கண்டி யிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த பாதிபத் திவைய னவரித்து அலகாரிய சாணமடைந்து க்ருதார்த்தனாகி, குதவதிவாதம் பண்ணிக் கொச்சிற்றுக் கிடந்த னாவாக்கொவும் த்ருவீகரித்து ராஜ்யத்தில் சிவனும் நூத்திவிட்டு இவரிது வாழ்ந்தான்.

எம்பெருமானாரும் சிதம்பரமே சிவ்ய லக்கக்ஷளுடன் தென்னாங்கம் சென்று சென்றது உ ளையம மன்னி விற்றிருந்து கிஸ்னுமான்வர் மண்ணுடே"என்றபடியே சிவ்ய விபூதிக் செவ்வந்தையும் இக்கிருக்தி ஆண்டுகொண்டு 'தமிழ்மகாநகலாசிராரும் சன்ற முதந் தாப் சடகோபன் மொய்ப்பால் னைந்த கிதத்தாய் இராமாணான்" என்றபடியே அருளிச் செயல்களைப் பல னைக்கனா தும் னைந்ததுக் கொண்டு வாழ்ந்துருளா தின்றார்.

நீ க ம ன ம்

எம்பெருமான் வைபவம் போலே எம்பெருமானார் வைபவமும் பேசிடும் எழுதி ளும் தலைக்கட்ட வொண்ணாதது. அன்பர்கள் அதுநினைமும் அதுணத்திக்குப் பாங்காக இது கருக்கமாக வகார்த்தபடி. ஸ்வாமியருளிச் செய்த திவ்ய கார்த்தங்கள் கவரிதிகள் போலவும் கவர்த்தங்கள் போலவும் ஒன்பதாய்; ஸ்ரீ பாஷ்யம், வேதார்த்த நிபம், வேதார்த்த னாரம், வேதார்த்த ஸங்க்ஷரம், விதார்த்தபம், சாணாகதி கத்யம், ஸ்ரீகங்காத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், சித்யம்—என்பவை.

ஸ்வாமியின் பெருமைகளில் ஸாமானவற்றை பெரித்துகாத்துத் திருவாங்கத்த முதனார் பணித்த இராமாதச னுற்றந்தாதி ப்ரபீக காயத்தி பென்று அன்று தொட்டே ப்ர வித்தி பெற்றிருப்பதனால் அதை காதோதும் அதுணத்திப்பதே கமக்குற்ற பெருஞ் செவ்வம்.

சித்திரை மாதச்சுஞ்சிகையாதலால் எம்பெருமானார் வைபவம்

இங்ஙனே வேளியிடவாயிற்று.